

PĚTKRÁT OUT

TYRA HAWKING, LUCIE HUKOVÁ,
EVA POSPÍŠILOVÁ, VLADISLAVA ŠTORKOVÁ,
MARTINA VITMANOVÁ

PĚTKRÁT OUT

Martina Vitmanová

Vladislava Štorková

Lucie Huková

Eva Pospíšilová

Tyra Hawking

OBSAH

<u>PĚTKRÁT OUT</u>	2
LÍTEJ SE MNOU	4
V ODBORNÉ PÉČI	58
NA PARCHANTY A MRCHY	65
JEN TI CHCI PŘIPOMENOUT	105
LENTILKY	121
COPYRIGHT	160

LÍTEJ SE MNOU

Martina Vitmanová

„Mám ještě dvě! Tak to už je dobrý, ne?“ Andrea. Sto osmdesát šest centimetrů vysoká blondýna, z dálky bohyně války, zblízka vlastně taky; její ramena byla definitivně širší než boky, díky čemuž si na ni žádný drzoun obvykle nic nedovolil (pokud nebyl ještě vyšší než ona). Jestli jste ale zvládli dohlédnout tak vysoko, abyste jí viděli do očí, možná byste došli k závěru, že je to v duši malej, hodnej mazel v těle obryně, z čehož má trochu mindráky.

„Kde jsi vzala dvě stravenky?“ Eva. Máma dvou pubescentních dětí, na první pohled mírná pohodářka, ale trpí celoživotními úzkostmi, jež se snaží skrývat. Kvůli různým katastrofickým scénářům, honícím se její hlavou, chodí často s rozostřeným pohledem, což se jí již několikrát málem stalo osudným. V takových scénářích její dcera třeba nevyplave nad hladinu, když zas skočí šipku do bazénu, aby se rozplavala před závodem. A její syn jednou zůstane úplně sám, opuštěný, na dně, protože je to stejný introvertní mimoň jako ona.

„Určitě si je šetří několik měsíců,“ zamumlal Michal. Sto sedmdesát tři centimetrů vysoký, (dle slov jeho otce *přerostlé*) hnědé vlasy, (dle slov jeho matky *krásné*) šedomodré oči – podle něj

jediná komodita, díky níž je zajímavý. Pokud tedy zrovna nestojí vedle své sestry, protože v tom případě se oči kohokoli upírají právě na ni a on sám ani neexistuje.

„No, ještě mi zbyly, jak jsi mi dávala minulej měsíc,“ odpověděla Andrea. Michal se zašklebil a Andrea do něj nenápadně drcla. *Drž klapačku.*

„Tak tam zajedem?“ Eva obrátila svůj pohled na manžela, který právě řídil stříbrnou oktávku. Manžel chvíli neříkal nic, předjížděl bílou avii (protože i když dají starýmu krámu novou kastli, pořád s ní po dálnici – debilové – budou jezdit pětasedmdesát!), a když se znovu zařadil do pravého pruhu, ztlumil rádio a pokrčil ramenem.

„Jestli na to máš...“ utrousil rádoby lhostejně. David. Čtyřicítka na krku, a přestože většinu svého života vypadal, že je starší, než ve skutečnosti byl, poslední dobou se tak i cítil. Jeho noční můrou je hypotéka na byt a rodinný rozpočet. Během osmnáctiletého manželství s Evou měl už mnoho koníčků, od rybaření po pěstování letniček. Eva by mu schválila téměř cokoli, hlavně aby se nenudil, protože to pak muži v zásadě začnou akorát dělat kraviny.

Eva protočila oči.

„Jedem,“ schválila matka oběd u mekáče.

Jenže když pak sjeli k obchodnímu centru a už z kolony poskakujících aut viděli, že je parkoviště fastfoodu úplně plné, otec rodiny nabručeně sevřel volant, matka nervózně sevřela sedadlo a dcera ucítila, že je zle.

„To nevadí, mají drive through!“ vyhrkla Andrea v předstihu. *Drájsru*, protože měla radši sporty než jazyky.

„Já to tam neumím objednávat,“ zamumlal David a popojel půl metru.

„Tak objedná Míša, když sedí za tebou,“ zavelela Eva a mrkla po Michalovi.

Tohle celé byl takový jejich rituál. Na zpáteční cestě z výletu po Liberci, kam pravidelně jezdili co dva měsíce, se pokaždé zastavili v mekáči. Někdy jen na kafe, jindy na jídlo. Tatínek dělal, že ho nejvíc zajímá útrata. Maminka dělala, že je otec hlavou rodiny a že na jeho názoru záleží tolik, že kdyby prostě nechtěl, tak tam nepojedou. I funkční rodina musí mít své kompromisy.

„Jak jinak,“ povzdechl si Michal. Věděl, že dodávat cokoli sarkastičtějšího nemá význam.

Pomalou autem proskákali kolonou hladových řidičů ke stojanu, z jehož reproduktoru se ozval příjemný mužský hlas.

„Dobrý den, co si dáte?“

Michal odříkával objednávku (Eva přitom tiše počítala, David napjatě sevřel volant – hlavně se mě na nic neptejte!), přidával nebo zase rušil pití – to podle toho, co mu našeptávala jeho zmlsaná sestra – a hranolky navíc, pak se Andrea přes něj vyklonila z okna: „Jo, a taky ovocnou taštičku, jakou vlastně máte?“

Michal byl rád, že odsud bydlí docela daleko. Procento trapnosti se zvyšovalo s každým momentem, kdy jeho rodina upravovala objednávku, než byli všichni spokojení.

„Zkontrolujte prosím, jestli je vše v pořádku,“ ozval se pobavený hlas. Michal přešel pohledem monitor, na němž ještě před chvílí přibývaly a zase mizely položky.

„Jo, dobrý,“ řekl otráveně Michal.

„Děkuji, přejeďte prosím ke dvojce zaplatit.“ Dutě to prsklo, jak se operátor odpojil.

Popojeli. A ještě kousek.

Michal zaplatil celou objednávku tristní kombinací stravenek a drobných. (*Díky – díky bohu za to, že odsud bydlíme dalších čtyřicet kiláků!*) Opřel si bradu o pěst, loket v otevřeném okýnku auta, zíral dopředu, zákazníci byli obsluhováni a odjížděli pryč, jeden za

druhým. Už byli skoro na řadě; z auta před nimi se natáhly dvě štíhlé, solárkem upálené, ženské ruce a převzaly v papírových sáčcích jídlo od skoro bílých, mužských rukou obsluhy.

David popojel a zastavil tak, aby celou objednávku přebral Michal.

Michal poposedl a natočil se trupem k oknu. Uvnitř kukaně drivu stál kluk, bylo mu něco přes dvacet, v uchu handsfree a dokončoval další objednávku. Stál k nim zády, balil do papírových sáčků burgery a jiné, nasycenými tuky a solí přečpané prasárny. Odběhl za roh, a když se vrátil, nesl v ruce vanilkový shake. Michal se zamračil.

„To měl být jahodový shake,“ houkl do okýnka.

Kluk se na něj překvapeně otočil a párkrát zamrkal. Přešlápl a pak se pomalu usmál.

„Aha, jasně,“ zamumlal, volnou rukou si prohrábl ofinu tmavých vlasů s fialovým melírem a kvapně odcházela vyměnit nápoj. Když se vrátil, nesl v jedné ruce ten původní vanilkový shake a v druhé jahodový. Oboje podával Michalovi.

„Ale tohle přece...“

I přes původní protest Michal automaticky zvedl ruce, aby uchoпил kelímky, zatraceně, ještě by se mu mohly cestou vylít do klína, zamračně sledoval tenká plastová víčka. Jenže ten kluk kelímky nepouštěl a Michalovi přeběhl mráz po zádech, takové to zmařené očekávání, když víte, že něco mělo proběhnout, ale něco nebo někdo to překazí a překvapí vás. Zvedl pohled ke klukovi v okýnku a zamrzl.

On snad...?

„To je bonus,“ vysvětlil tlumeným hlasem. „Stejně bych to musel vylít, vanilkový se moc neprodává,“ s úsměvem mrkl na Michala, kelímky mu teď vyloženě strčil do rukou a (pohládl ho ten kluk svým palcem po prstech, nebo co?) Michal je málem upustil. Asi tři

vteřiny trvalo, než se probral, a zaraženě podal pití Andree, která se ho lačně chopila.

Jeden papírový sáček, další, Michal je podával matce dopředu, která kontrolovala obsah.

„A tohle je pro vás,“ podával poslední sáček Michalovi, průzračně modré oči přimhouřené pobavením. Michal nakoukl dovnitř, jo, dobrý. Měl pocit, že je rudý až na zadku. Tak už jedem, jedem, *jedem*.

„Díky. Nashle,“ houkl Michal, hlas mu přeskočil jen nepatrně a kluk v okýnku se široce zazubil.

Otec vyslyšel jeho tiché modlitby, pohnuli se vpřed a vyjeli pryč. Michalovi divoce tlouklo srdce, co to sakra mělo být, co to, do prdele, všechno bylo?

Ozval se dlouhý, srkavý zvuk. Michal se znechuceně otočil na svou sestru a chtěl si do ní rýpnout, jenže ta jen zamyšleně ocumlávala konec brčka a rentgenovala ho pohledem.

„Mami, všimla sis,“ začala pomalu a Michal se bůhví proč orosil, „že ten kluk v okýnku měl oční linky?“

„Cože?“ otočila se Eva dozadu, ale dohlédla jen na Michala, který se honem snažil skrýt svůj vyděšený výraz. „Nevšimla, viděla jsem jen ty jeho vlasy.“

„Jo, černý a trochu fialový,“ kývla Andrea.

„No jo, měl to pěkně udělaný, co?“ zakončila matka řečnickou otázkou.

David tiše zamručel, nebylo mu rozumět, ale Michalovi byl otcův názor na takové věci docela jasný.

Cesta domů dál probíhala v klidu, autem se linula vůně přemaštěných jídel a sladkého pití a Michal byl rád, že má čas si v tichosti utřídit myšlenky. Jenže to by vedle něj nemohla sedět ségra. Drcla do něj kolenem.

„Nevibruješ náhodou?“ zeptala se, tiše a *nenápadně*.

Michal vyndal z kapsy mobil a zkontroloval příchozí zprávy, sestra mu napsala na messenger.

Ten kluk tě balil B)

Michal vydal pohoršené *tsk*. Tlak mu notně stoupl.

Nebud' blbá, odpověděl jí a chtěl schovat mobil, ale ona psala zas.

Bylo to očividný. Nenechal ti náhodou mobil naškrábanej na ubrousku????? lol

To ty sis všimla, že měl linky. Jsi chtěla, aby tě pozval ven, nebo co??

HA takže sis toho všiml taky že jo

byl ode mě asi metr, jasně že jsem si všiml

A nějak tě to rozházelo

No nic, tak jdi koukat z okýnka a přemýšlet, jak se tam vrátíš a pozveš ho na rande

Voe

Andrea se ušklíbla, schovala mobil. Až domů se tvářila náramně spokojeně. Zato Michalova nálada klesala pod bod mrazu. Ale o co mu vlastně jde, proč je najednou tak podrážděnej? Byl to jen obyčejnej kluk se stylem, k němuž by Michal nenašel odvalu, ani kdyby mu někdo zaplatil. Linky kolem očí, modrých jako oceán. A kdy si kurva všiml, že měl *modrý oči?!* Ani u holek, se kterými chodil, si nedokázal barvu očí zapamatovat, což mu nejedna vmetla do ksichtu. Krucinál.

Doma, když všichni odhodili bágly a kabelky v předsíni a spěchali do kuchyně, aby snědli vychládající jídlo, měl Michal sto chutí svůj burger vyhodit. Ale to by nesměl být doma otec – kdyby vyhodil jídlo, dostal by kázání, a to by dřív umřel nudou, než by si vyslechl konec těch řečí. Michal se odevzdaně došoural ke stolu, který byl zavalený papíry a kelímky, posadil se a cucl si brčkem

ledového čaje od Evy. Rozbalil svůj sáček – značně se mu ulevilo, když na ubrouscích položených navrchu neviděl známky po propisce. Vrhł více méně vítězoslavný pohled po Andree, která jen pokrčila rameny a cpala si do pusy hranolky.

A pak Michal uchopil svůj kuřecí sendvič a otočil ho, aby jej vybalil, ale z ohybů umaštěného papíru mu do klína vypadl jiný, menší papírek, přeložený napůl. Vykuleně na něj zazíral, než rychle přešel pohledem po ostatních členech rodiny – táta ladil rádio a máma mu při tom asistovala, Andrea se přehrabovala v sáčku, jestli ještě někam nezapadl další hranolek. Papírek rychle strčil do kapsy džínů a zakousl se do sendviče, jako by se nic nestalo.

Srdce až v krku, nasládlá houska se v ústech měnila v písek, křehký salát hořkl a maso nemělo žádnou chuť.

Kolem žaludku divný pocit a v hlavě divné, divné myšlenky.

* * *

Michal nemohl pořádně usnout. Přemýšlel o papírku, co měl stále ještě zastrčený v kalhotách, které teď ležely na dně skříně. Nechat je přehozené přes židli jako obvykle si netroufl. Co kdyby o ně Andrea nějak zavadila a papírek vypadl na zem? Co kdyby rovnou prohledávala kapsy, aby snad našla pár drobných, které by mu chtěla štípnout? I tak, když je složené hodil do skříně, ještě na ně položil mikinu. Pro jistotu. Co si to nalhává... jakou jistotu?! Kdyby se Andree chtělo, tak mu ty kapsy proleze. A kdyby máma chytla uklízeč náladu, bude probírat i použité oblečení ve skříní!

Michal se převalil na druhý bok, poškrábal se ve vlasech a promnul si únavou opuchlé oči. Mrknul na mobil, čtvrt na tři. Sakra. Zejtra bude nepoužitelný.

„Vstávej, brácha, hod' sebou!“ houkla Andrea, zatímco s ním pořádně zatřásla.

Michal otráveně zavrčel, za takový budíček měl vždycky sto chutí dusit ji polštářem. Aspoň pět minut.

„Co jsi dělal celou noc?“ zeptala se a šťouchla ho do ramene. Michal zabořil hlavu do polštáře.

„Uh, nebo že bych to radši nechtěla vědět?“

„Ty seš kráva,“ zahuhlal Michal. Společný pokoj se sestrou, která měla trapné narážky častěji, než bylo vhodné, bylo hotové peklo. Hodil po ní polštář, skoro se i trefil, Andrea proklouzla dveřmi. Pak ale ještě vykoukla.

„To si asi budeš muset vzít nový pyžamo,“ zakřenila se a konečně definitivně zmizela v chodbě. Prostě kráva.

Michal se mátožně posadil na posteli. Posledních pět nocí kvůli tomu papírku víc čučel do zdi, než aby spal. Bylo to kvzteku. Nevěděl o tom klukovi absolutně nic. Viděl se s ním tak tři minuty. Musel v tom drivu vídat desítky lidí denně, jak dlouho a jak často tam asi tak dělá?

Kolika jiným lidem strká k jídlu i papírky s telefonním číslem?

Nejhorší ale bylo, že během nocí, které většinou probděl, kolikrát držel svůj telefon v ruce, do příjemce zpráv napsané číslo z papírku a civěl na pomalu blikající kurzor. V duchu už poslal spoustu zpráv, ale ve skutečnosti ani jednu. *Jak se jmenuješ? Odkud jsi? Proč jsi mi dal telefon?* Na první dvě nemohl znát odpověď, ta třetí otázka mu ale přišla trochu zbytečná. Pokud... Pokud to celé nebyl jen nějaký trapný vtip. *Běžně dáváš svůj telefon lidem v drivu?* Nepříjemný pocit, když tohle napsal. Ale pak to zase vymazal. *Zajdem na pivo?* To by se nějak udělalo, půjčil by si od ségry, stejně

všechno, co mu během roku ukradne z kapsy, syslí někde u sebe ve stole.

„Tak dělej, Michale, musíme jet!“ zavolala máma z koupelny. Michal se došoural k prádelníku, vybral si ponožky a tričko a navlékl si šedé džíny. Zavřel dveře. Ne, teď mu sem Andrea nepoleze. Ať už pronáší jakékoli poznámky, nahej brácha je pro ni prostě tabu. A stejně je to i obráceně.

Oblékl se, mobil zastrčil do zadní kapsy a zamířil do kuchyně, pořádně se napil svého připraveného, chladnoucího kafe. Zakousl se do suchého rohlíku, opřel se zadkem o linku. Utahaný jak zvíře a taky napjatý – čekal na zprávu, která ani nemohla přijít, protože na to číslo z papírku přece nic neposílal.

Máma přišla pro svoje kafe, odnesla ho ke stolu a cestou nesouhlasně mlaskla jazykem.

„Seš jak mrtvola, začneš chodit spát dřív,“ poznamenala a pročítala něco na svém mobilu.

Michal ani přesně netušil proč, ale po téhle poznámce odložil hrnek zase na linku, vytáhl z kapsy telefon, rychle a přesně navolil číslo příjemce zprávy (protože si ho už dávno pamatoval) a napsal textovku.

Co chceš?

Ťukl na odeslat a okamžitě ho polilo horko. Telefon mu tak tak nevyklouzl z ruky, odložil ho na linku vedle kafe, rádoby nonšalantně oždibával rohlík a nevěřícně zíral na tmavý displej. Co to, do prdele, vyvádí? Píše na cizí číslo, co určitě není na toho kluka z okýnka, ale na nějakýho úchyla! A možná se to ani nevylučuje!

Jenže... Díky tomu, že píše až teď, má zase šanci poznat, jestli je jen jedním z mnoha. Určitě mu napíše něco jako: *kdo jsi, já teď nevím, kdy jsme se viděli*, a pak bude jasný, že rozdává telefon kdekomu.

Pípala esemeska. Upít kafe, odložit rohlík.

Michal mrkl po mámě, která se mračila na svůj telefon. Z koupelny bylo slyšet tlumené škrábání, jak se táta holil. Andrea vešla do kuchyně, nasypala si do misky lupínky a kydla na ně jogurt, beze slova si sedla ke stolu a začala jíst, vedle misky zápisník a propisku, nejspíš zuřivě zapisovala nějaký nápad na další novou povídku, kterou stejně zase nikomu nedá přečíst.

Otřel svou ruku do kalhot (kdy se mu sakra stihla zpotit?) a otevřel příchozí zprávy.

Už jsem si říkal, jestli jsi ten lístek vyhodil. Nepůjdem ven?

Michal si ty dvě věty přečetl ještě asi desetkrát, neschopen odtrhnout oči, přemýšlel, jestli se z nich dá vůbec něco důležitého poznat. Ale nakonec ho napadlo jen to, že ten kluk asi párkrát dumal nad tím, jak skončil jeho lístek s číslem. *Nepůjdem ven...* To znělo všelijak, nejpravděpodobněji jako rande, ale možná taky jen tak, prostě někam zajít... *Vole, určitě ti tajně podstrčí svoje číslo, aby pak s tebou šel jen pokecat do hospody, ne?* Tohle mu znělo v hlavě už taky po sto padesáté, sám nad sebou zakoulel očima. Jasně, že bylo nejpravděpodobnější, že dostal číslo proto, aby spolu zašli na rande. Což bylo naprosto *skvělý*. Lichotivý. A taky příšerný, totálně, *mrazivě* děsivý. V Michalovi se všechno sevřelo napětím. Tohle bylo úplně poprvý, co ho nějaký kluk takhle oslovil. I když, *oslovil* není zrovna ten správný výraz... Ale vzhledem k tomu, jak se setkali, a že u toho byla celá jeho famílie, bylo fakt, *fakt milý*, že to ten kluk vymyslel takhle.

Přešlápl, upil znovu kafe, mrkl na hodiny a pak ke stolu, kde sestra dojídala snídani a máma dopíjela kafe. Z koupelny zvuk vody; teď nebude mít prostě čas na vymýšlení nějaké speciální a dvojsmyslné odpovědi, díky níž by se později zvládl vykrotit z případně nepřijemného scénáře.

Měl za sebou skoro týden bezesných nocí. Nocí, během nichž přemýšlel, nejdřív rozezleně, pak trochu zoufale a nakonec s napětím z nejistoty... Takže si řekl, že ze sebe tak jako tak nemůže udělat blbce. A ani ho ze sebe dobrovolně dělat nebude.

Já ale nejsem z Mladý Boleslavi.

Naprosto jasný vzkaz – chtěl bych, ale nemůžu. Telefon stále v ruce, doufal v brzkou odpověď, ale nedočkal se. No fajn, tak si nějakej ujetej kluk s fialovýma vlasama a očima jak démon z mangy ujasnil, že kdyby chtěl, tak mu jinak heterosexuálně vyhlížející kluk odsouhlasí rande, takže se mohl poplácat po rameni, že je dobrej, a už nemusel dál odpovídat svojí nervózní, trapně nezkušené a ubohé oběti pozornosti... Anebo prostě neměl zájem o někoho, kdo není místní.

Zklamaně uklidil telefon, adrenalin proudil krevním řečištěm a dožadoval se praktického využití. Michal by nejradši do něčeho praštil. Jenže jeli jako rodina na Andreiny závody, povzbuzovat a držet palce. Připojil se k ostatním, co se v předsíni obouvali a oblékali, a pak popadl Andreinu tašku, která vážila snad tunu, i když podle jeho názoru k plavání stačí jen plavky, brejle a ručník. Svaly na jeho paži a trupu se pod tou tíhou napjaly a jemu se nepatrně ulevilo.

„No teda, čím jsem si to zasloužila?“ zeptala se Andrea zaraženě. Máma se na něj potěšeně usmála. Pokrčil rameny, co by jim asi řekl?

* * *

Závody nedopadly nijak překvapivě, Andrea byla druhá. Start mívala bleskový, ale jako by se snad bála být první, pokaždé během poslední padesátky ztratila tempo a končila druhá nebo třetí. I tak byla dobrá a Michal ji velmi tajně a velmi tiše obdivoval. Jestli teď

šlo o nějaký okresní kolo, nebo o co vlastně, si teda nebyl vůbec jistý, všechny ty závody mu dost splývaly. Vždycky byl kvůli nim sobotní den úplně zabitý, což bylo to podstatné a taky to nejvíc frustrující.

Andrea byla na šatnách, a tak na ni zbytek rodiny čekal ve snack baru před vstupem. Michal skoro celý závod myslel na to, jestli náhodou nepřišla odpověď, jenže mu přišlo nefér upoutávat pozornost jinam než na ségru, která jejich podporu potřebovala. No, a představa, že mu přijde nějaká SMS, která by ho rozházela (fantazii měl Michal po matce) a třeba by i před rodiči řekl nějakou blbost, ho docela znervózňovala.

Musí počkat do auta. (Tahle věta byla jeho nynější mantra.)

Konečně zahlédl Andreu, jak se vyčerpaně, ale se zubatým úsměvem hrne k nim, tašku přes rameno.

„Tak můžem, Kobzina mi později zavolá, kdy bude další trénink, protože jsou prej plný harmonogramy.“

„Dneska jsem vážně koukal, jak jsi dobrá. Škoda, že to uteklo o takový kousek,“ poznamenal táta, což si zasloužilo překvapený výraz Evy. Obvykle totiž Andreiny závody reagoval stabilním *jo, dobrej závod*. Andree trochu škobrtla noha při dalším kroku, podívala se na otce a úplně se rozsvítila.

„Dík!“

Konečně v autě, Andrea to zalomila během prvních deseti minut jízdy, řídila máma, táta s ní tlumeným hlasem probíral, co bude muset všechno objednat z hudebnin, *ta kytara už prostě hraje úplně na hovno*.

Michal se podíval na telefon – dvě nové zprávy. *Dvě*. Rychle je otevřel.

Já vim, že ne, já taky nejsem z Boule. Jen tam dělám.

To znělo trochu stalkersky, promiň :D Znáš tě, bydlíš kousek ode mě. Nezapomněl na Hrušovák?

Michal se mračil. Byl si dost jistý, že toho kluka neznal. Ani rodiče, kteří na sídlišti viděli vyrůstat kdekoho, ho nepoznali...

Hrušovák je ok, napsal pomalu a přemýšlel. Dneska nejdřív v šest...?

Odpověď tentokrát pípla téměř okamžitě. Náhoda, nebo čekal, až Michal napíše?

Tak fajn, ukážu ti, jak se lítá, bude to super. :)

Jak se lítá? ... To je nějaký slang, nebo co? Trochu se ošil. Nesnášel výšky. Ale zase, jak by jako mohl na Hrušováku lítat? Hrušovák je jen rybník, za ním malá louka s jedním malým kopcem, kam jako děti chodili sáňkovat, a kolem dokola pole... Těžko bude odněkud skákat, aby letěl. Nebo... Polilo ho horko. Nebo jde o nějaký úplně jiný lítání? Jako že... metaforicky řečeno?

Sílu prát se s kýmkoli měla v jejich rodině jen Andrea, a tu si jen těžko vezme s sebou jako doprovod. Takže bude muset nejspíš mámě vzít pepřák ze železných zásob (no fakt, v komoře měla plnou jednu zásuvku). Snad je nemá spočítaný.

Přimhouřil oči nad uhánějící krajinou za oknem, ani ji nevnímal.

Ne, pepřák je fakt, fakt blbost. Povzdychl si a potlačil touhu promnout si rukama obličej.

Bože. Rande naslepo. A s klukem. To bude děsný.

„Večer jdu ven,“ oznámil ještě v autě, přes hluk motoru nebylo snad slyšet, jak se mu chvěje hlas.

„A kam?“ podívala se máma do zpětného zrcátka.

„Jen s jedním kámošem na Hrušovák,“ odpověděl neurčitě, trochu pravda, trochu lež, takhle snad nic nepoznají.

„Žádný hulení, je to jasný?“ pohrozila máma po chvíli a Michal jen protočil očima.

„Fakt vtipný,“ zamumlal, ale máma sevřela rty v potlačovaném úsměvu, tak se nakonec taky musel usmát.

* * *

Přípravy na první dost pravděpodobně za á: rande a k tomu za bé: s klukem, byly naprosté peklo. Co si má sakra vzít na sebe? Nejlíp něco, aby ho máma a ségra nepodezřívaly z toho, že nejde jen s nějakým kámošem, ale na rande. Ale vzít si starý džíny, co měl na ven maximálně do lesa, taky nechtěl, zadní kapsa byla natržená a nohavice už taky zezadu sešlapal... Nadával si v duchu do kreténů, když málem odeslal textovku s dotazem, co si má obléct. Stupidní, stupidní otázka! Jenže jdou sakra na Hrušovák, to není zrovna pizzerka U Soudu, co? Se zavrčením vytáhl stejné kalhoty, co měl na sobě, když se stavovali v tom mekáči. Tmavě šedou klockanku, klíče, mobil, kecky ještě ve spěchu otřel hadrem.

„Ty někam jdeš?“ opřela se Andrea se založenýma rukama o futra.

„Ven,“ houkl Michal.

„Vážně?“ protáhla Andrea a něčím se ovívala. Michal si nejdřív úplně zavázal tkaničky, hodil na sebe bundu a pak se na ni konečně pořádně podíval. V ruce držela ten malý lístek s telefonem, poznal to podle jeho tvaru, spodní část byla utržená nakřivo. Pootevřel pusku, rychle se ohlédl, jestli do předsíně nenakukuje ještě někdo, lépe řečeno táta.

„A-ha!“ sykla šeptem, přesto bylo dost jasně vidět její nadšení.

Hňupe, mohl ses dál tvářit, že jsi to prostě vyhodil a že teď jdeš fakt jen ven. Teď je jí jasný, že jde o něco víc.

„To se úplně normálně hrabeš v odpadcích a schováváš si nalezený smetí pod polštář, nebo co?“ snažil se situaci rychle zachránit. Andrea si odfrkla.

„Tohle je moje premiéra. Stálo to za to, měl by ses vidět,“ ušklíbala se a lístek schovala do kapsy.

Chvilí se měřili pohledem. Michal by ji nejraději zavraždil, ale neměl tušení, kam by schoval to její vyčouhlé tělo. A ona ho sledovala se špatně skrývaným pobavením a taky tak nějak... Michal se zamračil a naklonil hlavu do strany.

„Řekneš jim to?“ zeptal se tiše. Andrea vykulila oči.

„Za koho mě máš? Nechci, aby tě vydělili!“

Michal uhnul pohledem.

„Vždyť o nic nejde,“ pokrčil rameny.

„No jasně. Na, příspěvek pro chudé,“ podávala mu dvě stovky.

„Jdem fakt na ten Hrušovák,“ přimhouřil oči Michal.

„Tak si to schováš na příště.“

„Stejně to budou moje prachy, pořád mi vybíráš kapsy.“

„No tak vidíš, že mám pravdu, příspěvek pro *chudé*.“ Zahihňala se.

Michal si bez dalšího slova vzal peníze. Andrea zmizela v pokoji.

„Čau!“ houkl směrem k ostatním členům rodiny a zavřel za sebou dveře.

* * *

Přemýšlel, kde se vlastně setkají; tak nějak automaticky předpokládal, že u zrezavělé závory, co stála hned vedle rybníka, jenže se přece nedomluvili. Ruce před větrem schované v kapse mikiny, pohrával si v prstech s telefonem, přetáčel ho sem a tam a přemýšlel, jestli ještě napsat, nenapsat... Škvárova cesta mu pod nohama tiše praskala, občas se zvedl vítr a zatočil ve víru černým prachem. Blížil se k místu, kde viděl stát člověka s drakem. Stál k němu bokem, hlavu zakloněnou, vlasy rozevláté...

Michal nejdřív zpomalil a pak se úplně zastavil. Kluk z mekáče stál rozpažený, v každé ruce táhlo, kterým ovládal draka na nebi. Vítr mu co chvíli mrskl vlasy do čela, temně fialová splývala s hustou černí těžkých kadeří. Nohy v tmavě zelených kalhotách pevně rozkročené, občas udělal pár kroků do strany a se zády prohnutými do luku zíral vzhůru k nebi, ve tváři soustředěný výraz.

„Ahoj,“ řekl Michal, ale nejspíš moc potichu, vítr mu urval slova od úst a nesl je na druhou stranu. Podíval se na svoje čisté kecky a na zrytou půdu na poli. Pokrčil ramenem, v nejhorším je hodí do pračky; vydal se přes velké, vlhkem a úrodou voňavé hroudy hlíny za klukem, který ještě pořád zamyšleně koukal nad sebe.

„Ahoj!“ zkusil to znovu, když už byl jen pár metrů za ním.

Kluk se otočil a široce se usmál. Vypadal dneska nějak starší... Mohlo mu být tak triadvacet. Nebo si ho Michal tolik nevšímal? Nebo byl tak dokonale obluzenej, když se viděli naposled?

„Ahoj.“ Natahoval ruce k němu. „Chceš si to zkusit?“

Michal se pochybovačně zahleděl na draka a pak na cívky s lankem.

„No nevim. Nikdy mi žádněj drak nelítal,“ řekl nejistě.

„Nic na tom není. Musíš jen vnímat to proudění a občas správně zatáhnout. Pojd'. Seznam se,“ dodal a zase se usmál, nalíčené oči mírně přivřené. Michal si od něj opatrně převzal cívky.

„Čau, já jsem Michal,“ křikl vzhůru k drakovi a kluk se zachechtal. Michala z toho zvuku příjemně zašimralo v břicho a ušklíbl se. Drak se trochu zakymácel, šel do boku, Michal se zpotil. Takovej nádhernej kousek a určitě ho rozbije.

„Asi se mu nezdám,“ houkl nejistě Michal. „Nejspíš chce zpátky svýho pána, ne?“

„To bude v pohodě, občas ho strhne malej vír. Povol. Neboj, ještě kousek... Počkej, nemusíš to odmotávat, tohle zmáčkni,“ přesunul Michalův prst na páčku u cívky, „a začne se povolovat samo.“

Michal povolil i na druhé cívce a drak mířil vzhůru, ještě výš, vítr rval jeho rudým a žlutým chvostem, ale náhle změnil směr, drak se viditelně propadl – „Sakra! Sakra!!!“ vyhrkl Michal, kluk tiskl páčku z druhé strany a navíjel, ale moc pomalu, drak padal dolů, pět metrů nad zemí se na okamžik nadnesl, ale pak se za zvuku šustivého pleskání zřítíl do pole. Michal svíral v rukách cívky a zíral do míst, kam spadl drak. Nervozitou byl zpocený snad až na zadku.

„Promiň,“ vydechl chrčivě a podíval se na kluka, který si ho měřil s pozvednutým obočím.

„Teda... Tohle jsem fakt nečekal,“ pronesl zadumaně kluk. Michal čekal, že ho každou chvíli seřve, ale on se na něj pořád jenom díval, hryzal si spodní ret a mlčel.

„Říkal jsem, že to ten drak pozná. Věděl, že ho bude řídit někdo cizí,“ navrhl chabě Michal. Kluk se ušklíbl, vzal si od něj cívku a podal mu ruku.

„Já jsem Lukáš.“ Michal mu trochu rozpačitě stiskl ruku. „A tohohle draka nemám ještě ani dva dny. Koupil jsem ho včera a tak nějak jsem doufal, že si to s ním třeba zkusíš.“ Pokrčil rameny, zadíval se do dále přes pole. „No.“ Našpulil pusku v potlačovaném úsměvu. „Tak jdem pro něj.“

Předal jednu cívku zase Michalovi a společně pomalu navíjeli, vymotávali chmýříčka semen plevelů, v nichž se provázek vyvával. Michalovi bylo děsně trapně. Znají se sotva deset minut a už mu ničí majetek... I když k němu ještě neměl citové pouto, díky bohu.

„Do prdele,“ vydechl tiše Michal, když došel k Lukášovi stojícímu nad drakem. Z elegantní hračky zbyly trosky. Plachta se úplně protrhla a konstrukce byla na dvou místech ohnutá.

„Tohle asi nebyl nějaký padesátikorunovej kousek z Tesca, co?“ zeptal se napjatě a v duchu přepočítával, kolik má s sebou vlastně peněz.

„To ne, no,“ pokrčil Lukáš rameny, dřepł si na zem a jednou rukou nadzvedl část konstrukce. „Nevadí, aspoň použiju některý díly jinam.“ Vytáhl ze zadní kapsy kalhot malý nožík a rozevřel ho, odřízl vodící lanka.

„Fakt se ti omlouvám, ale já tě varoval, jsem úplně levej...“ prosil Michal. Kristepane, tohle je nejspíš jeho první a zároveň poslední... speciální rande. Zvládl ho podělat v první čtvrt hodině. Je prostě marnej. „Kolik ti dám?“ zeptal se neochotně. Měl dojem, že ani ty necelé čtyři stovky ho nezachrání.

Lukáš mlčel, převrátil torzo a mlčky jej studoval.

Aha. Nejspíš se snaží nezačít rvát. Michal měl najednou pocit, že má v bříše balvan. Udělalo se mu úplně slabo.

„Tak já už teda asi půjdu.“ Otočil se k odchodu a pomalým krokem se šoural mezi hroudami hlíny.

„Proč?“ houkl Lukáš zmateným hlasem. „Snad ne kvůli tomu drakovi?“

Michal se k němu otočil, pokrčil rameny, ruce v kapsách, *co na to mám asi říct*. Lukáš nepatrně zavrtěl hlavou.

„Blbost. Nech mě ho jenom sklidit, když už jsme dolítali, musím vymyslet jinej plán,“ mrkl po něm a zazubil se. Michal s tichou nevěřícností pozoroval, jak ty bílé ruce ukládají pevnou, ale pružnou konstrukci do plátěného vaku a ten pak do batohu, který si přehodil přes rameno. Lukáš se na něj podíval s otázkou v očích, hlavu nakloněnou do strany.

„Nemáš chuť na čaj?“

Michal přešlápl. Byla tohle pozvánka k němu do bytu, nebo ví někde o nějaké čajovně? A mají v čajovnách i kafe?

„Já na čaj moc nejsem. Spíš na kafe...“

Lukáš se trošku zamračil, až se mu na nose udělala tenká vráska, sklonil hlavu a zíral do země, jako by přemýšlel.

„Myslím... že tam taky ještě nějaký kafe mám.“ Prohrábl si poletující vlasy a podíval se na Michala s mírným úsměvem.

Nečum na něj tak! křičel na sebe v duchu Michal. Jenže si nemohl pomoci, ať už uhnul pohledem kamkoli, vždycky mu oči zabloudily zpátky a chtěly vidět víc, něco dalšího, nového, má tak krásný obličej a ty vlasy vypadají tak hebcce...

Lukáš trpělivě čekal na odpověď, než se znovu zachmuřil.

„Jsi dospělej. A já tě nemůžu k ničemu nutit,“ prohodil.

Michal vyštěkl smíchem. Hned se zarazil, div si nepřiplácl ruku na pusu. Skvělý, chová se jako ukázkový idiot. Michal se otočil, až na kost umrtven vlastní trapností a sociální neohrabaností, odcházel svižným krokem přes pole, sakra, občas byla ta půda docela měkká, několikrát se zabořil, než konečně vyšel na černou škvárovou cestu. Vítr se do něj opíral dlouhými ledovými hnátami, kousal do uší a choulil se za krk, Michal se prudce otrásl a přidal do kroku.

„Počkej!“ ozvalo se za ním. „Kam tak ženeš?“

Michal se zastavil a otočil se na místě.

„Hele, fakt promiň, ale já prostě nevím, jak se tohle dělá,“ rozmáchl bezmocně rukama.

Lukáš stál pár metrů od něj, pusou pootevřenou a ve tváři nechápvavý výraz.

„Jak se dělá... co?“ Popošel pár kroků, a když viděl, že to s Michalem nehnulo, došel až k němu. Michal mlčel, rty sevřené. Ne, tohle prostě nahlas říct nemůžu...

„Jak se... dělá...“ Lukáš přimhouřil oči, na rtech nedokončenou větu, prohlížel si Michala tak intenzivním pohledem, až z toho mrazilo. Tváří mu prosvitl chápvavý výraz a ústa zavřel, zvlnila se

v mírném úsměvu, o němž si Michal začínal myslet, že je pro Lukáše typický.

„Jo takhle. Ty jsi ještě nešel s nikým... na rande?“

Michal protočil oči. „Jasně že jo. Ale ne... Ale jenom... s holkou,“ dodal tlumeně a uhnul pohledem, očima klouzal po rozlehlých polích.

Lukáš mlčel a Michal to nevydržel, znovu se na něj podíval.

„A v čem by tohle mělo být jiný?“ zeptal se s pokrčením ramen Lukáš. Michal polkl. Tak. Právě definitivně přiznal, že to je rande. Trochu mu to zvedlo tlak, přitom ale nevěděl proč.

Když se nezdálo, že by výmluvné ticho mělo být dostačující odpovědí, Michal tiše mlaskl, naklonil se k němu a pozvedl obočí.

„Musim říkat něco tak očividného?“ ušklíbl se. A Lukáš se zasmál. Krátce, ale byl to tak čistý zvuk, že se Michal musel zasmát taky. Lukáš se na něj díval s jiskřičkami v očích a olízl si rty, stále ještě pobaveně rozšířené.

„Takže je to tvoje první takové rande. To ho nemůžem zkazit, ne?“ Lukáš si nadhodil batoh na zádech. „Dáš si teda to kafe? Slibuju, že nemám zlý úmysly.“

Michal si uvědomil, že se jen za tu poslední chvilku stihl dát dokupy natolik, že nepřemýšlel nad vlastní neohrabaností. Přikývl. „Tak jo. Musíš na mě pomalu, takže... kafe. Kudy?“

„Pomalou, jasně,“ zazubil se Lukáš. „Zpátky na sídliště.“

„Jak jsi to vlastně myslel tím, že mě znáš?“ vyhrkl po chvíli mlčenlivé chůze Michal.

„Tak, jak jsem říkal, bydlíš kousek ode mě. A chodili jsme oba na stejnou základku. Ty si mě ale asi zjevně nepamatuješ...“ otočil se po něm tázavě Lukáš.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Michal, „promiň. Ani trochu. Kolik ti vlastně je?“

„Dvacet dva.“

„To jsi musel být... už na druhém stupni, když jsem šel do první třídy... Nedivím se, že si tě nepamatuju. Na druhém stupni byli bozi.“ Otázkou ale zůstávalo, jak si Lukáš mohl zapamatovat někoho tak nenápadného, jako byl Michal. Zahnal myšlenky na léta hrůzy prožitá na škole do doby, než prchl jinam.

„Párkrát jsem tě viděl v aule, když byly koncerty, většinou to vyšlo tak, že vaše třída byla s tou naší.“

Michal přemýšlel, pak zadumaně prohodil: „Pepe Vomáčka?“

Lukáš se zastavil, ruku na srdci, oči vykulené.

„Pepe Vomáčka!“

Chvíli na sebe zírali s pootevřenou pusou.

„Nejdelší hodina v mém životě!“ vyhrkl Michal.

„Měl jsem co dělat, abych se neudusil, jak jsem se snažil nesmát! Ten šílený zvuk tý jeho kytary!!!“ zasípal Lukáš.

Oba vyprskli smíchy.

„Jo, to bylo fakt strašný, nechápu, jak někoho takovýho mohli dobrovolně pozvat hrát dětem,“ odušil Michal temně a co chvíli pokukoval po Lukášovi, kterému zase svítil obličej úsměvem. Nemohl si pomoci. Byl na něj prostě fakt příjemný pohled.

Prašná cesta končila, ústila na silnici vedoucí kolem sídliště. Michal se nervózně ohlédl doprava, směrem, kde bydlel.

„Nebydlíš blízko... jako že *moc* blízko, že ne?“

Lukáš po něm střelil pohledem, který byl na Michalův vkus až příliš vědoucí.

„Na druhou stranu.“ Přešli silnici.

„Ty... mě neznáš jenom ze školy, co? Když víš, kde bydlím. Musel jsi mě vídat častěji.“

Lukáš pokrčil volným ramenem, na němž nevisel batoh.